

Arrest

nr. 293 643 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. OGUMULA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Ahvaz en beschikt over de Iraanse nationaliteit. U vond altijd al dat de islam een religie van veel verplichtingen was waar u uw eigen weg niet kon zoeken. In uw privéleven praktiseerde u niet, maar op uw werk bij de NIOC (National Iranian Oil Company), waar u sinds 1381 (Perzische kalender, stemt overeen met 2002/2003 in de Gregoriaanse kalender) werkte, was u hiertoe wel verplicht. U kreeg van uw werk toestemming om de bacheloropleiding lichamelijke opvoeding te studeren aan de universiteit van Ahvaz. Tijdens uw studies aan de universiteit van 1390 tot 1394 (2011-2015) verdiepte u zich in de problemen die u had met de islam, maar u kon dit met geen enkele andere godsdienst vergelijken waardoor uw afkeer van de islam vergrootte. Naar het eind van uw studies toe had u zelfs

openlijk discussies met uw professor godsdienst, die u uitmaakte voor een afvallige. Tijdens uw laatst semester leerde u F. S. (...) kennen, die het bahai-geloof aanhing. Een maand na jullie eerste ontmoeting begon hij met u over zijn geloof te spreken, ergens in de maand mordad 1394 (juli/ augustus 2015), omdat hij zag dat u veel kritiek had op de islam. Omwille van zijn geloof werd hij uiteindelijk van de universiteit gegooid, maar u hoorde dit pas nadat u zelf afgestudeerd was. Anderhalve maand nadat u in de maand shahrivar 1394 (augustus/september 2015) afgestudeerd was, zag u hem opnieuw. Jullie reden rond in uw auto, hij gaf u een boek over de bahai en u vertelde hem dat u interesse had in het bahai-geloof. F. (...) nodigde u uit om bij hem langs te komen in de eerste week van de maand dey (laatste week van december). De week erop ging u nogmaals langs en nog eens twee weken later, in de laatste week van de maand dey 1394 (derde week januari 2016), bekeerde u zich tot het bahai-geloof. Op het einde van de maand bahman 1394 (midden februari 2016) ging u naar het huis van F.'s (...) vader om er samen met enkele anderen een religieuze bijeenkomst bij te wonen. U ging enkele maanden lang naar die bijeenkomsten. Op 10/02/1395 (29 april 2016) zag u bij uw aankomst thuis dat uw huis overhoop gehaald was en ging u hiervan aangifte doen bij de politie. De politie kon evenwel niets doen omdat er niets ontbrak. Op 09/03/1395 (29 mei 2016) probeerde iemand uw dochter te ontvoeren, maar dit mislukte. Enkele maanden later, op 29/10/1395 (18 januari 2017), kwamen er twee auto's met agenten van de Herasat (inlichtingendienst) van uw werk en de Basij (Mobilisatie van Verdrukten) naar uw werk. Ze haalden uw kantoor overhoop, namen uw laptop, handgeschreven notities over de bahai en persoonlijke spullen mee en arresteerden u. Ze brachten u naar het hoofdbureau van de Herasat, waar u een half uur lang ondervraagd werd vooraleer ze u een document lieten invullen en naar een andere locatie overbrachten. Op die nieuwe locatie werd u gevraagd zich te ontkleden, werd u geslagen en moest u een verklaring schrijven. Enkele uren later kwamen de agenten terug, maar u had nog steeds niets geschreven. U werd nogmaals geslagen, uitgemaakt voor vuile bahai en spion voor Israël en verkracht. U raakte bewusteloos en kwam pas bij bewustzijn toen er water op u gegoten werd. U merkte dat u aan het bloeden was en de agenten deden uw kleren terug aan, waarna u naar het ziekenhuis gebracht werd. Van 29/10/1395 (18 januari 2017) tot 16/11/1395 (4 februari 2017) werd u opgenomen in het ziekenhuis en moest u twee operaties aan uw aars ondergaan ten gevolge van de verkrachting en martelingen die u meegemaakt had. Op 20/11/1395 (8 februari 2017) ging u naar F. (...) en de andere bahai en vertelde u hen wat er gebeurd was. Zij adviseerden u naar het buitenland te vertrekken. Diezelfde dag nam u contact op met een tussenpersoon die voor u een visum ging regelen. Achttien tot twintig dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis kreeg u een dagvaarding van de Herasat van de oliemaatschappij om zich daar aan te bieden op 07/12/1395 (25 februari 2017). U ging hier evenwel niet op in en vertrok naar het dorp van uw moeder. U informeerde zich bij de tussenpersoon of er een reisverbod was en hij verzekerde u dat dit niet het geval was. Op 07/01/1396 (27 maart 2017) verliet u Iran en nam u het vliegtuig naar Turkije. Drie dagen later nam u het vliegtuig van Turkije naar Frankrijk en nog eens twee dagen later, op 12/01/1396 (1 april 2017), nam u de bus naar Oostenrijk. U diende er een verzoek om internationale bescherming in, maar op basis van de Dublin verordening werd u naar Frankrijk teruggestuurd, waar u op 31 juli 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd er tot driemaal toe geweigerd. In de negende maand van 1396 (november/december 2017) kreeg uw moeder een oproepingsbrief van de Revolutionaire Rechtbank waarin stond dat u zich daar drie dagen later moest aanbieden. In de elfde maand van 1396 (januari/februari 2018) vielen agenten uw huis binnen en wilden ze u arresteren. De burens verwittigden uw broer, die van het aanhoudingsbevel van de Revolutionaire Rechtbank een foto kon nemen. In de tiende maand van 1398 (december 2019/januari 2020) ontving uw moeder een oproepingsbrief van de Revolutionaire Rechtbank op haar naam. Drie dagen later meldde zij zich aan en werd ze ondervraagd over u. In mei 2021 kwam u met de trein aan in België. Op 20 mei 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. Net zoals in Frankrijk eerder, gaat u ook in België naar de religieuze bijeenkomsten van de bahai-gemeenschap.

Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u gedood te worden door het Iraans regime omwille van uw bekering tot het bahaïsme.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uitgereikt op 21 oktober 2016; een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw dochter A. (...), uitgereikt op 21 oktober 2016; een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw dochter A'. (...), uitgereikt op 22 oktober 2016; uw originele shenasnameh (familieboekje); uw originele kart-e-melli (identiteitskaart); uw originele legerkaart; de originele shenasnameh van A'. (...); de originele shenasnameh van A. (...); een kopie van uw vaders shenasnameh; een kopie van uw moeders shenasnameh; uw origineel huwelijksboekje; een kopie van uw Franse scheidingsakte d.d. 1 oktober 2019; een attest waaruit blijkt dat u sinds 5 juli 2006 vast aangenomen werd bij de nationale oliemaatschappij van Iran; een kopie van uw werkbadge van december 2016; een kopie van twee opnamefiches van het ziekenhuis in Iran gedateerd op 29/10/1395 (18 januari 2017) en 14/11/1395 (2 februari 2017); een kopie van de dagvaarding van de Herasat van de nationale oliemaatschappij van Iran in Karoun, opgesteld op 07/12/1395 (25 februari 2017) en gericht aan uw

directeur, waarin gevraagd wordt dat u zich bij hen moet aanbieden; een kopie van de convocatiebrief van de Revolutionaire Rechtbank van Ahvaz d.d. 10/09/1396 (1 december 2017) waarin staat dat u zich binnen de vijf dagen moet aanbieden wegens beschuldigingen van apostasie en bekeringsdrang en dat u, indien u hier geen gevolg aan geeft, gearresteerd kan worden; een kopie van het arrestatiebevel opgesteld door de Revolutionaire Rechtbank van Ahvaz op 15/11/1396 (4 februari 2018) waarin staat dat u bij verstek veroordeeld bent voor bekering naar het bahaiïsme, het verspreiden van het bahai-geloof en inbreuken tegen de nationale veiligheid; een kopie van de convocatiebrief van de Revolutionaire Rechtbank van Ahvaz d.d. 27/11/1398 (16 februari 2020) waarin staat dat uw moeder op 04/12/1398 (23 februari 2020) moet verschijnen voor de rechtbank; een attest van de bahai-raad van Frankrijk, opgesteld op 30 januari 2018, waarin staat dat u lid bent van de bahai-gemeenschap; uw originele lidkaart van de Franse bahai-gemeenschap, uitgereikt op 1 februari 2018; een magazine van de Franse bahai-gemeenschap editie winter 2017-2018 waarin uw naam vermeld wordt als nieuwkomer; uw originele lidkaart van de Belgische bahai-gemeenschap, uitgereikt op 12 augustus 2021; een attest van de bahai-raad van België, opgesteld op 7 januari 2022, waarin staat dat u sinds enkele jaren in Frankrijk en ook sinds augustus 2021 in België lid bent van de bahai-gemeenschap; een kopie van een deel van de beslissing van de 'Cour Nationale du Droit d'Asile' d.d. 11 maart 2020 waarin uitgelegd wordt waarom uw beroep tegen de weigering van uw verzoek om internationale bescherming afgewezen wordt; een attest opgesteld door het Franse Ministerie van Binnenlandse Zaken waaruit blijkt dat u op 25 mei 2020 een nieuwe asielaanvraag indiende en hiervoor in een versnelde procedure zat; een bevel tot het verlaten van het Frans grondgebied, opgesteld op 3 februari 2021, naar aanleiding van uw afgewezen verzoek om internationale bescherming; opmerkingen over uw persoonlijk onderhoud d.d. 25 augustus 2022 waarin u twee antwoorden op confrontaties aanpast en hierbij ook nog opmerkt dat u tijdens uw verzoek in Frankrijk niet genoeg uitleg kon geven, niet genoeg tijd had, er fouten gemaakt zijn door de tolk en dat u omwille van uw (ex-)echtgenote toen niets zei over uw verkrachting.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw bekering tot het bahai-geloof in Iran en uw problemen hierom met de Iraanse autoriteiten.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij gedetailleerd, consistent en coherent kan vertellen over het proces van zijn bekering en zijn geloofspraktijk, zeker gezien de Iraanse context, waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekeringsproces kunnen echter niet overtuigen.

Vooreerst staat de geloofwaardigheid van uw verklaring op latere leeftijd, toen u al in de dertig was, een universitaire studie, met name een bacheloropleiding lichamelijke opvoeding / sport (CGVS, p. 7), te hebben gevolgd danig op de helling. Zo legt u geen enkel begin van bewijs, zoals puntenlijsten of uw diploma, neer van deze studies aan de universiteit van 1390 tot 1394, terwijl u wel spontaan uw job bij de nationale oliemaatschappij staft. U verklaarde nochtans dat u bij ontvangst van een nieuwe oproeping van de Herasat uw documenten nam en het huis verliet (CGVS, p. 14). Voorts verklaarde u in Frankrijk dat u een massage-instituut voor professionele sporters had geopend parallel met uw job bij de oliemaatschappij, waar u dan werkte vanaf 17 u na uw job bij de oliemaatschappij (zie uittreksel uit de gedeeltelijke beslissing van de Cour Nationale du Droit d'Asile). In België beweert u dan weer dat u geen andere beroepen heeft gehad dan uw job bij de oliemaatschappij, dat u na uw universitaire studies van plan was om een massagebehandelingscentrum te openen, maar dat daar uiteindelijk niets van in huis gekomen is (CGVS, p. 7).

Daar u niet aannemelijk maakt een bachelor sport gestudeerd te hebben, noch er nadien op professioneel vlak iets mee aangevangen te hebben, wordt tevens de geloofwaardigheid ondermijnd van uw bewering dat het tijdens deze studie aan de universiteit was dat uw kritische vragen over de islam de kop opstaken (CGVS, p. 5), alsook van uw bewering dat u toen in contact kwam met het bahaiïsme en met F. (...) (CGVS, p. 14, 20). Daarbovenop komt nog dat u op het CGVS aanvankelijk verklaarde dat u op uw

werk verplicht werd deel te nemen aan het gebed (CGVS, p. 4) om later te verklaren dat u zelfs voor uw bekering tot het bahai-geloof niet deelnam aan het gebed (CGVS, p. 22-23). Het is totaal niet aannemelijk dat u, die op een staatsbedrijf werkte, op dermate flagrante manier om zou gaan met de regels tot het gebed waardoor u in de kijker zou lopen bij de aanwezige autoriteiten. U geeft bovendien zelf toe dat dit gevaarlijk kon zijn (CGVS, p. 22). Gelet op dit alles rijzen ernstige twijfels bij uw groeiende weerstand tegen de islam, waardoor u een nood voelde zich uiteindelijk tot een andere religie te bekeren.

Aangaande uw bekering kan tevens op de volgende inconsistenties en incoherenties worden gewezen. Zo zei u enerzijds dat u een maand voor uw afstuderen met F. (...) sprak en hij u toen een boek gaf over de bahai (CGVS, p. 17). Anderzijds zegt u dat u dit boek pas anderhalve maand na uw afstuderen van hem kreeg (CGVS, p. 21). Na hiermee geconfronteerd te zijn, bevestigde u louter de tweede versie (CGVS, p. 23). Uw opmerkingen over het persoonlijk onderhoud waarin u stelt dat u voorafgaand aan het afstuderen enkel de namen van de boeken kreeg en het boek zelf anderhalve maand na uw afstuderen, zijn niet meer dan post factum opmerkingen nadat u hiermee reeds geconfronteerd was. Daarnaast stelt u dat u al bij de ontmoeting met F. (...) anderhalve maand na uw afstuderen verklaarde bahai te willen worden (CGVS, p. 17) om later te verklaren dat u pas een maand na die ontmoeting de wil uitdrukte om bahai te worden (CGVS, p. 21). Uit de door u neergelegde beslissing uit Frankrijk (zie uittreksel uit gedeeltelijke beslissing van de Cour Nationale du Droit d'Asile) blijkt dat u er verklaarde zich reeds in 2014 bekeerd te hebben tot het bahaïsme, daar waar u op het CGVS verklaarde dat u zich pas aan het einde van de maand dey 1394 (januari 2016) bekeerde (CGVS, p. 17 en 21). Voorts kon u, wanneer er u gevraagd werd hoe u uw eigen zeer negatieve opvattingen over de islam (CGVS, p. 5-6) in overeenstemming bracht met de bahai-opvatting dat de islam een heilige religie is, niet verder raken dan algemeenheden te poneren zoals dat de islam vroeger goed was, u altijd respect had voor religies en het onderdeel is van het bahaïsme (CGVS, p. 6-7). U was echter niet in staat in concreto te duiden hoe u zelf tot het punt gekomen bent om dat te accepteren nadat u zich had afgekeerd van de islam, hoewel u dit meermaals en op meerdere manieren gevraagd werd. Het is eveneens merkwaardig dat u de voornaam van F.'s (...) vader niet kent (CGVS, p. 17). Hij was nochtans degene die zijn woning openstelde voor jullie om er bijeenkomsten te houden en hij was de vader van de persoon die u tot de bahai geïntroduceerd had.

Daarenboven is het bevreemdend dat nergens in de door u neergelegde stukken van de bahai in Frankrijk en België gewag gemaakt wordt van het feit dat u eigenlijk al bahai geworden zou zijn in Iran. U beweert weliswaar dat er in Iran geen registratiesysteem is van de bahai en dat uw naam in Iran dus nog niet aan het hoofdbureau van de bahai kon worden doorgegeven (CGVS p. 12, 17). Tezelfdertijd consulteerde u naar eigen zeggen in Iran wel de website <https://www.bahai.org/> (CGVS p. 21). Vanop deze website kan doorgeklikt worden naar de Iraanse bahaigemeenschap (<https://www.bahaisofiran.org/>) alwaar vrij eenvoudig een contactformulier ingevuld kan worden (<https://www.bahaisofiran.org/contact/>). Het CGVS ziet dan ook niet in dat uw bekering tot het bahaïsme toch al niet van in Iran doorgegeven kon worden aan het hoofdbureau. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering tot het bahai-geloof.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich in Iran bekeerd heeft tot het bahaïsme. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft met de Iraanse autoriteiten.

Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, wordt nog versterkt door de volgende omissies en inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u in Frankrijk dat u opgepakt werd omwille van het spelen van muziek en dat veel van uw collega's hierover getuigenissen aflegden. U had het daar ook over uw telefoon die afgetapt werd door de Iraanse autoriteiten (zie uittreksel uit de gedeeltelijke beslissing van de Cour Nationale du Droit d'Asile). Over beide zaken repte u met geen woord tijdens uw asielprocedure in België, ook niet toen er u expliciet gevraagd werd of u nog zaken wou toevoegen aan uw relaas (CGVS, p. 19). Over het feit dat uw huis overhoop gehaald werd en er een poging tot ontvoering van uw dochter plaatsvond, twee incidenten die u vermeldde op het CGVS en die u beide linkt aan uw bekering (CGVS, p. 17-18, 20), repte u op de DVZ evenmin met een woord, ook niet toen u duidelijk naar andere problemen werd gevraagd dan deze die u reeds uiteengezet had (CGVS Vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 12 mei 2022, vragen 3.7 en 3.8). Wat er ook van zij, daar aan uw beweerde bekering geen geloof gehecht kan worden, kan hoe dan ook aan deze twee incidenten niet langer enige geloofwaardigheid toegedicht worden.

Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u voorts dat u gearresteerd werd door de Herasat en Basij van uw werk (CGVS Vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 12 mei 2022, vraag 3.1). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat u gearresteerd werd door de Herasat en Ettela'at van Sepah (CGVS, p. 22). Na confrontatie verklaarde u dat Basij en Herasat hetzelfde is en ze allemaal onder het Ettela'at van Sepah werken (CGVS, p. 23). Dergelijke uitleg kan niet volstaan. Hoewel deze instanties

soms samenwerken, zijn dit allemaal verschillende instanties met hun eigen taken en verantwoordelijkheden. Het is bovendien allesbehalve aannemelijk dat u gevoelig materiaal zoals uw handgeschreven notities van uw bahai-boek en afprints van bahai-websites zou bewaren op uw kantoor (CGVS, p. 14 en 18). U liep immers al in de kijker aangezien u naar eigen zeggen niet deelnam aan het gebed (CGVS, p. 22). Daarnaast was F. (...) op dat moment al van de universiteit gebannen wegens zijn religie, had u nadien nog contact met hem en beweerde u dat mensen die contacten hebben met bahai in de gaten worden gehouden (CGVS, p. 22). Dat u bijgevolg, als werknemer in een staatsbedrijf en als Iraanse moslim wetende welke straf er op geloofsafvalligheid van de islam staat, niet meer voorzichtigheid aan de dag gelegd zou hebben inzake het bewaren van zeer gevoelig materiaal en dit omdat u er nooit had bij stilgestaan dat u iets dergelijks kon overkomen (CGVS, p. 22) raakt dan ook kant noch wal.

Voorts vermeldde u in Frankrijk niets over de mishandelingen en verkrachting die u zou hebben meegemaakt tijdens uw vasthouding. U deed dit niet omdat uw vrouw mee was in Frankrijk (CGVS, p. 19). Deze door u geponeerde vergoelijking kan niet weerhouden worden. U lag immers twee weken lang in het ziekenhuis en moest naar eigen zeggen tweemaal aan uw aars geopereerd worden (CGVS, p. 13). Ook op de papieren die u van het ziekenhuis kreeg staat er anal pain vermeld. Dat uw vrouw hier niets van zou geweten hebben mist, gezien uw ziekenhuisopname en twee operaties, alle realiteitszin. Er kan en mag dus verwacht worden dat, zelfs indien u zich schaamde voor de verkrachting, u minstens over de martelingen sprak in Frankrijk zodra u daar de kans toe kreeg in de asielprocedure, quod non. Dat u dit niet deed, zelfs niet na uw echtscheiding in 2019 en bij uw volgend verzoek in Frankrijk, in het kader waarvan u ook na uw echtscheiding nog gehoord werd, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van dit luik van uw relaas.

In de door u neergelegde beslissing uit Frankrijk staat dat u tijdens uw detentie de vragen ontweek over uw affiliatie met de bahai opdat u zo zou vermijden te moeten liegen, wat niet mag bij de bahai. Op deze manier kon u vrijkomen en vrij naar het buitenland gaan (zie uittreksel uit de gedeeltelijke beslissing van de Cour Nationale du Droit d'Asile). Op het CGVS daarentegen zei u dat u grif toegaf een bahai te zijn (CGVS, p. 23), wat ook weer haaks staat op uw beweringen in Frankrijk dat in Iran bij uw vertrek niemand van uw bekering op de hoogte was (zie uittreksel uit de gedeeltelijke beslissing van de Cour Nationale du Droit d'Asile). Het feit dat u na uw vrijlating door de autoriteiten naar de andere bahai ging (CGVS, p. 19) terwijl u tijdens de ondervraging reeds toegegeven had een bahai te zijn (CGVS, p. 23), is evenmin geloofwaardig. Daarmee bracht u niet enkel zichzelf in gevaar, maar ook de andere bahai. De vastgestelde ongeloofwaardigheid wordt nog bijkomend onderstreept door uw verklaringen dat u dacht dat de familie S. (...) in de gaten gehouden werd (CGVS, p. 22). Dat u niet stilstond bij wat de gevolgen konden zijn (CGVS, p. 22) is niet aannemelijk. De andere bahai in uw gemeenschap hadden immers met u gesproken over de risico's die deze geloofsgemeenschap loopt in Iran (CGVS, p. 22).

Bij de DVZ vermeldde u dat u een dagvaarding kreeg van de Herasat, waarna u van de andere bahai het advies kreeg zich daar niet aan te melden (CGVS Vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 12 mei 2022, vraag 3.5). Op het CGVS zei u dat u dat advies al kreeg vier dagen nadat u het ziekenhuis verlaten had (CGVS, p. 19) en nog eens 18 à 20 dagen later pas de dagvaarding ontving van de Herasat (CGVS, p. 13). Na confrontatie bevestigde u louter de versie van op het CGVS (CGVS, p. 23). Uw opmerkingen over het persoonlijk onderhoud waarin u stelt dat u zelf informatie inwon over hoe het land te verlaten en dat u na het krijgen van de dagvaarding advies kreeg van de andere bahai om zich niet aan te melden en naar het buitenland te gaan, is slechts een post factum verklaring die ertoe strekt om uw eerdere verklaringen hierover min of meer in overeenstemming te brengen en kan niet weerhouden worden. Bovendien kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan de dagvaarding van de Herasat die de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Iran en die u neerlegde. Naast het feit dat het slechts een kopie betreft, waardoor de waarde ervan sowieso al beperkt is, blijkt het hier te gaan om een intern document van de oliemaatschappij gericht aan de directeur van uw afdeling. Het is dan ook niet aannemelijk dat u hiervan in het bezit zou zijn. Uw uitleg dat men brieven over zichzelf zelf moet downloaden van op een portaal (CGVS p. 13-14) kan nog altijd niet verklaren waarom een intern document van een inlichtingendienst te consulteren zou zijn door de medewerker zelf in diens persoonlijk dossier. Het is voorts zeer frappant dat er in de door u neergelegde beslissing uit Frankrijk van 11 maart 2020 enkel sprake is van twee oproepingsbrieven en dat erin aangegeven wordt dat het bijzonder merkwaardig is dat er na zoveel tijd nog geen gevolg gegeven is aan het niet komen opdagen op deze convocatiemomenten. Bevreemdend is dan ook dat u na deze beslissing van Frankrijk bij uw asielprocedure in België wel een kopie van een arrestatiebevel neerlegde dat gedateerd is op 15/11/1396 (4 februari 2018) en waarvan uw broer de dag zelf een foto genomen zou hebben (CGVS, p. 14), dus lang voordat de Franse beslissing viel waarin dit ontbreken aangehaald werd. Dat uw broer een foto zou hebben mogen nemen van een arrestatiebevel van de Revolutionaire Rechtbank – andermaal een intern document van de gerechtelijke instanties - (CGVS p. 15) mist overigens elke overtuigingskracht. Hetzelfde kan gezegd worden over de kopie van de convocatiebrief van de Revolutionaire Rechtbank d.d. 10/09/1396 (1 december 2017). Ook dit document

zou u in uw bezit gekregen hebben doordat uw broer er een foto van mocht nemen (CGVS p. 14). Dat de agent die de convocaties bracht niet toeliet dat uw broer de convocaties voor u in ontvangst zou nemen, maar wel toestond dat uw broer er een foto van maakte, strookt niet met de bevinding dat op de convocaties de naam van de agent die het document kwam afgeven en de datum van afgifte vermeld worden, wat doet uitschijnen dat er wel degelijk een betekening van het document plaatsvond. Volledigheidshalve kan nog worden vastgesteld dat u nooit het vonnis neerlegde waarvan sprake is in het voornoemde arrestatiebevel.

De door u geschetste vervolging door de Iraanse autoriteiten is gezien dit alles pertinent ongeloofwaardig. In het verlengde hiervan kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat ook de ondervraging van uw moeder op de rechtbank, gestaafd door een kopie van de convocatiesbrief van de Revolutionaire Rechtbank van d.d. 27/11/1398 (16 februari 2020), bijgevolg niet als waarachtig weerhouden kan worden. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u uw lidkaarten van in Frankrijk en België neerlegde, evenals een attest uit Frankrijk, een magazine waarin enkel uw naam zonder foto of verdere informatie vermeld staat en een attest uit België. Dat u in Frankrijk na aankomst nog zes maanden wachtte vooraleer zich bij de daar wonende bahaïgemeenschap aan te sluiten, zoals op te maken valt uit de door u neergelegde lidkaart en het attest, toont het opportunistisch karakter van uw bekering aan. Gezien uw activiteiten in Frankrijk en België een voortzetting zijn van uw beweerde bekering in Iran, daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in Europa bij de bahaï actief te zijn geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u in België activiteiten heeft voor de bahaï, maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw geloofsactiviteiten in België, en eerder in Frankrijk, tonen bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Uw attesten, lidkaarten en het magazine aangaande uw religieuze activiteiten getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering.

Uw posts op sociale media doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Immers, gelet op uw ongeloofwaardige bekering tot het bahaïsme en bijgevolg het onoprechte karakter van uw posts, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de bahaï-inhoud van uw sociale media uit te wissen. Bovendien beheert u uw sociale media accounts niet onder uw eigen naam, maar onder die van S. K. (...).

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het bahaïsme is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als bahaï zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw bekering tot het bahaïsme is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, noch dat u omwille van uw opportunistische bekering een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Iran.

Uw identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat en job bij de NIOC staan niet ter discussie, net zomin als de identiteit en nationaliteit van uw dochters, uw vader en uw moeder. Uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en de daaropvolgende weigering van de vluchtelingenstatus en het bevel om het grondgebied te verlaten staan ook vast. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst er vervolgens op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Bij terugkeer naar Iran vreest verzoekende partij te zullen worden gedood door het Iraans regime omwille van haar bekering tot het bahaïsme (notities CGVS, p. 16-19).

2.2.5. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar beweerde bekering tot het bahai-geloof in Iran en haar problemen hierom met de Iraanse autoriteiten. In het bijzonder wordt door verwerende partij in dit verband immers vastgesteld dat:

(A) aan haar beweerde bekering in Iran tot het bahaïsme geen enkel geloof kan worden gehecht, nu, (i) de geloofwaardigheid van haar verklaring op latere leeftijd, toen zij al in de dertig was, een universitaire studie, met name een bacheloropleiding lichamelijke opvoeding/sport, te hebben gevolgd danig op de helling staat, nu zij hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegt en zij tevens tegenstrijdig is wat betreft het feit of zij er nadien op professioneel vlak al dan niet iets mee heeft aangevangen, hetgeen tevens de geloofwaardigheid ondermijnt van haar bewering dat het tijdens deze studie aan de universiteit was dat

bij haar kritische vragen over de islam de kop opstaken, alsook van haar bewering dat zij toen in contact kwam met het bahaïsme via F.,

(iii) haar beweerde groeiende weerstand tegen de islam in deze periode ook ondergraven wordt door haar tegenstrijdige verklaringen over het gegeven of zij voor haar bekering tot het bahai-geloof al dan niet deelnam aan het gebed,

(iv) verzoekende partij voorts inconsistente en incoherente verklaringen aflegt over haar bekering, en meer bepaald (a) inconsistent was over wanneer F. haar een boek gaf over de bahai, wanneer zij haar wil uitdrukte om bahai te worden en wanneer zij zich bekeerde, (b) niet kon concretiseren hoe zij haar eigen zeer negatieve opvattingen over de islam in overeenstemming bracht met de bahai-opvatting dat de islam een heilige religie is, en (c) de voornaam van F.'s vader niet wist, terwijl hij nochtans degene was die zijn woning openstelde voor hen om er bijeenkomsten te houden en hij de vader was van de persoon die haar tot de bahai geïntroduceerd had, en,

(v) het daarenboven bevreemdend is dat nergens in de door haar neergelegde stukken van de bahai in Frankrijk en België gewag gemaakt wordt van het feit dat zij eigenlijk al bahai geworden zou zijn in Iran;

(B) aan de problemen die zij naar aanleiding van haar beweerde bekering ondervonden zou hebben met de Iraanse autoriteiten bijgevolg evenmin nog enig geloof kan worden gehecht, hetgeen bovendien versterkt wordt door verschillende omissies en inconsistenties in haar opeenvolgende verklaringen omtrent (i) de verschillende incidenten waarvan zij het slachtoffer werd, (ii) haar arrestatie, (iii) de mishandelingen en verkrachting die zij zou hebben meegemaakt tijdens haar vasthouding, (iv) haar ondervraging, (v) de dagvaarding die zij kreeg van de *Herasat* en (vi) het arrestatiebevel; en,

(C) derhalve ook aan de ondervraging van haar moeder op de rechtbank niet het minste geloof kan worden gehecht.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.6. Wat betreft het vastgestelde gebrek aan enig begin van bewijs van de bacheloropleiding 'lichamelijke opvoeding' die zij gevolgd zou hebben en tijdens dewelke bij haar kritische vragen over de islam de kop opstaken en zij in contact zou zijn gekomen met het bahaïsme en met F., lijkt verzoekende partij voor te houden dat zij hiervan wel degelijk bewijs bij zich had tijdens haar persoonlijk onderhoud, doch dat de door haar bijgebrachte stavingsstukken dermate aanzienlijk en omvangrijk waren dat de aanwezige *protection officer* niet alle documenten in ontvangst kon nemen, waaronder haar diploma. Echter dient door de Raad te worden vastgesteld dat dergelijke gang van zaken nergens steun vindt in het administratief dossier. Nergens tijdens haar persoonlijk onderhoud werd door de *protection officer* aangegeven dat niet alle documenten konden worden neergelegd. Louter over haar tewerkstellingsdocumenten en de documenten over de schoolgang van haar kinderen werd gezegd dat deze niet nodig waren en niet dienden te worden neergelegd (notities CGVS, p. 12). Dit betreft dan ook niet meer dan een blote bewering. Inzake het document dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt en waarvan zij stelt dat dit haar diploma van de bacheloropleiding 'lichamelijke opvoeding' betreft (bijlage 3 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat verzoekende partij slechts een kopie neerlegt. Aan dergelijke kopie kan niet de minste bewijswaarde worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Derhalve blijft de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van deze studie onverminderd overeind.

2.2.7. Verder betoogt verzoekende partij dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat haar verklaringen over het moment waarop zij zou zijn bekeerd tot het bahaïsme tegenstrijdig zouden zijn, nu volgens haar uit het dossier ontegensprekelijk blijkt dat haar bekering in 2014 plaatsvond, terwijl het haar registratie van haar nieuwe religie bij de bahai-gemeenschap betreft die in 2016 plaatsvond. Echter dient door de Raad te worden vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal duidelijk en expliciet verklaarde dat zij zich bekeerde aan het einde van de maand *dey* 1394 (januari 2016) (notities CGVS, p. 17). Ook eerder tijdens haar persoonlijk onderhoud gaf zij aan dat zij zich pas bekeerde in de tweede helft van 1394 (2015-2016) (notities CGVS, p. 4). Dat zij hierbij gedoeld zou hebben op haar registratie van haar nieuwe religie bij de bahai-gemeenschap, blijkt nergens uit haar verklaringen en is bovendien onverenigbaar met haar verklaring tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij zich in Iran niet kon registreren als bahai en dat dit pas mogelijk was nadat zij Iran had verlaten (notities CGVS, p. 12 en 17). Voormelde verklaring tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bekeerd te zijn in de maand *dey* 1394 (januari 2016) valt dan ook wel degelijk geenszins te verzoenen met haar verklaring voor de Franse asielinstanties dat zij zich reeds in 2014 bekeerde tot het bahaïsme.

2.2.8. Voorts betwist verzoekende partij tevens dat haar verklaringen over welke overheidsdiensten haar arresteerden tegenstrijdig zouden zijn. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij informatie waaruit moet blijken dat *Herasat* en *Basij* wel degelijk dezelfde inlichtingendienst zijn en samenwerken onder hetzelfde *Ettela'at* van de *Sepah* (bijlage 4 van het verzoekschrift). De Raad onderstreept evenwel dat ook in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat deze instanties soms samenwerken. Er dient te worden vastgesteld dat deze informatie geenszins een ander licht werpt op de pertinente opmerking van verwerende partij dat de *Herasat*, de *Basij* en het *Ettela'at* van de *Sepah* wel degelijk verschillende instanties betreffen met hun eigen taken en verantwoordelijkheden, doch daarentegen zulks bevestigt nu hierin uitgebreid ingegaan wordt op de specifieke bevoegdheden van de *Herasat*. Derhalve mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij consistent zou zijn betreffende de precieze instantie(s) die haar arresteerde(n), alwaar zij echter in gebreke blijft.

2.2.9. Wat betreft het gegeven dat zij in Frankrijk niets over de mishandelingen en verkrachting vertelde die zij zou hebben meegemaakt tijdens haar vasthouding, herhaalt verzoekende partij haar eerdere verklaring dat zij dit aldaar niet heeft aangehaald omdat in Frankrijk haar asioldossier verbonden is met dat van haar (voormalige) echtgenote en zij niet wilde dat haar (voormalige) echtgenote hiervan op de hoogte zou geraken. Echter wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing dienaangaande reeds terecht wordt gemotiveerd dat het alle realiteitszin mist dat haar echtgenote hiervan niets zou hebben geweten nu verzoekende partij na deze mishandelingen en verkrachting naar eigen zeggen twee weken in het ziekenhuis lag en tweemaal aan haar aars geopereerd moest worden, alsook dat zelfs indien verzoekende partij zich schaamde voor de verkrachting, er kan en mag verwacht worden dat zij minstens over de martelingen sprak in Frankrijk zodra zij daar de kans toe kreeg in de asielprocedure, *quod non*. Door louter te herhalen dat zij wegens haar (voormalige) echtgenote hiervan geen melding maakte in Frankrijk, doet verzoekende partij hieraan geen enkele afbreuk.

2.2.10. Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.11. Gelet op wat voorafgaat, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het bahai-geloof in Iran en haar problemen hierom met de Iraanse autoriteiten.

2.2.12. In het licht van bovenstaande vaststellingen, treedt de Raad verwerende partij tevens bij waar deze inzake het door verzoekende partij beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa het volgende motiveert: *"Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u uw lidkaarten van in Frankrijk en België neerlegde, evenals een attest uit Frankrijk, een magazine waarin enkel uw naam zonder foto of verdere informatie vermeld staat en een attest uit België. Dat u in Frankrijk na aankomst nog zes maanden wachtte vooraleer zich bij de daar wonende bahaigemeenschap aan te sluiten, zoals op te maken valt uit de door u neergelegde lidkaart en het attest, toont het opportunistisch karakter van uw bekering aan. Gezien uw activiteiten in Frankrijk en België een voortzetting zijn van uw beweerde bekering in Iran, daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in Europa bij de bahai actief te zijn geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u in België activiteiten heeft voor de bahai, maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw geloofsactiviteiten in België, en eerder in Frankrijk, tonen bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Uw attesten, lidkaarten en het magazine aangaande uw religieuze activiteiten getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering.*

Uw posts op sociale media doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Immers, gelet op uw ongeloofwaardige bekering tot het bahaïsme en bijgevolg het onoprechte karakter van uw posts, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de bahai-inhoud van uw sociale media uit te wissen. Bovendien beheert u uw sociale media accounts niet onder uw eigen naam, maar onder die van S. K. (...).

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om

internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het bahaïsme is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als bahai zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Door louter vol te houden dat er wel degelijk sprake is van een oprechte bekering, doet verzoekende partij geenszins *in concreto* afbreuk aan bovenstaande pertinente bevindingen waaruit blijkt dat zij geen oprechte bekering tot het bahaïsme aannemelijk maakt.

Verwerende partij brengt bij aanvullende nota van 24 juli 2023 de COI Focus “Iran. Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten” van 10 mei 2023 ter kennis van de Raad. Deze nota bevestigt de eerder in de bestreden beslissing gehanteerde informatie dat naar het thuisland terugkerende Iraniërs doorgaans geen problemen ondervinden, dat illegaal vertrek hooguit resulteert in een boete of een voorwaardelijke gevangenisstraf, dat geen berichtgeving wordt gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming uit Europa die na terugkeer problemen ondervonden hebben met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts evenmin melding maken van grote problemen desbetreffend en dat het eerder personen zijn met een verhoogd risicoprofiel die in de belangstelling staan van voormelde autoriteiten.

2.2.13 Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan besloten wordt dat ook de door haar bijgebrachte documenten niet van aard zijn haar voorgehouden bekering tot het bahaïsme en/of de problemen die zij omwille hiervan zou hebben gekend met de Iraanse autoriteiten aan te tonen, te weerleggen. Zij komt immers niet verder dan te stellen dat deze documenten wel degelijk aantonen dat zij in Iran en Europa het bahaïsme omarmd heeft, zonder dat zij dit *in concreto* onderbouwt. Derhalve blijven desbetreffende vaststellingen, dewelke pertinent en terecht zijn, eveneens onverminderd overeind.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt

immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT